

РЕШЕНИЕ

№ 27771

гр. София, 09.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **12736** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на А. Д. М. срещу Министерство на вътрешните работи, с която претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 30 000 лева (15338,76 евро), във връзка с отменена от съда като незаконосъобразна Заповед №8121к-1614/14.02.2024г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, издадена от Министъра на вътрешните работи, ведно със законна лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на обезщетението. Ищецът е заемал длъжността разузнавач в група „Криминална полиция“ към РУ – П., ОДМВР – В.. Твърди в исковата молба, че е претърпял неимуществени вреди за периода от 15.02.2024г. до датата на завеждане на исковата молба, изразяващи се в интензивни отрицателни емоции и притеснение, потиснатост и нервно напрежение, ежедневно безсъние, чувство на неизвестност за бъдещето, страх от това да не се върне на дългогодишната си работа и негативни мисли за това, в което би могъл да бъде несправедливо обвинен отново, затворил се е, като се е чувствал дълбоко обиден и засегнат, усещал несправедливостта на наказанието.

Постъпил е отговор на исковата молба от ответника на 16.01.2026г., според който исковата молба е неоснователна и недоказана по основание и размер, тъй като липсват елементите на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Според ответника, за да подлежат на обезщетяване неимуществените вреди трябва да са действителни и сигурни, а претърпените от ищеца не са сигурни. Здравословното му състояние преди момента на налагане на дисциплинарното наказание и непосредствено след него не е

установено от лекар специалист чрез необходимите медицински изследвания. Твърденията на ищеца, че е преживял психически травми и дискомфорт не се доказват по безспорен и категоричен начин. Ответникът възразява срещу направеното искане за разпит на двама свидетели, тъй като е необходимо тези факти да се установят с експертно заключение. Според ответника следва да се съобрази обстоятелството, че към момента на налагане на дисциплинарното наказание на М., срещу него се е водело и наказателно производство – следствено дело №188/29.10.2023г. по описа на ОСлС – В., както и ДП 418/2023г. и ДП 458/2023г. по описа на РУ П., имащи отношение към случая. Сочените от М. неимуществени вреди, а именно влошаване на здравословното му състояние, отдръпване на колегите, неблагоприятна промяна в психическия статус и потиснатост, поради влошени отношения с колегите, приятелите и семейството са в по-голяма степен вследствие именно на водените срещи него досъдебни производства, отколкото от наложеното със заповедта на Министъра на вътрешните работи дисциплинарно наказание, поради което претендирания размер на обезщетението е завишен и несправедлив. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на МВР.

В открито съдебно заседание, адв. Г. поддържа исковите претенции. Претендира присъждане на разноски по представен списък в размер на 1196,43евро.

Ответникът – Министерство на вътрешните работи се представлява от юрк. Б., която оспорва исковата молба, счита, че е недоказана и неоснователна, моли претенцията да се намали по размер, ако бъде уважена. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, поради липса на правна и фактическа сложност да на делото. претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор З. намира, че исковата претенция е основателна и доказана, но завишена по размер, като счита, че справедливият размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди е до 1/3 от претендирания.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

А. Д. М. заемал длъжността инспектор – разузнавач V-та степен в група "Криминална полиция" към РУ - П. при ОДМВР – В.. Със Заповед № 8121к-1614/14.02.2024г. на Министъра на вътрешните работи К. С., на ищеца било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР във връзка с чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР и служебното му правоотношение прекратено, като заповедта е връчена на 15.02.2024г. След обжалване, с Решение № 7245/11.07.2024 г. по адм.д. № 603/2024 г. по описа на АС - Варна заповедта за уволнение е отменена, като с окончателно Решение № 1195/11.02.2025г. по адм.д. № 10352/2024г. по описа на ВАС, II отд. първоинстанционното Решение е изцяло потвърдено.

В мотивите си ВАС мотивите заключава: „От събраните доказателства не се доказва вмененото на А. Д. М. с процесната заповед дисциплинарното нарушение - неспазване на т. 15, т. 19, т. 20 и т. 96 от Етичния кодекс за поведение на държавните служите в МВР, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР и водещо до налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“. Напротив, събраните доказателства сочат на уронването на честта и достойнството на полицейския служител при изпълнение на служебните му задължения, обективирани в

проявеното от установените в хода на дисциплинарното разследване криминално проявени лица обидно отношение към инспектор М.. В тази връзка, извършените от него ответни действия следва да бъдат разглеждани не само като такива респектиращи съответните нарушители на обществения ред, но и като такива целящи да възстановяват дължимото уважение към функциите на органите по опазване на обществения ред. Ето защо тези действия на М. категорично не са довели до нарушаване нормите на т.15, 19 и 20 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Напротив – те са довели до защита авторитета на правоохранителните органи и на МВР пред лица показали явно negliжиране на обществените правила и склонност да ги нарушат и пред останалите граждани свидетели на процесната ситуация. Формалността на подхода да се търси на всяка цена съставомерност на действията на М., се потвърждава и от установената недоказаност на вмененото с обжалваната заповед нарушение по т.96 от Етичния кодекс. Безспорно е установено от обективна страна, че М. е държал служебното си оръжие насочено напред и надолу, а не към влезлите в конфликт с него лица, което определя действието му като предупреждаващо и възпиращо евентуалните агресивни действия на другата страна, а не като заплашително такова. Това сочи и на липса на специфичния субективен елемент в действията му, т.е. те нямат за цел да предизвикат в нарушителите на обществения ред страх за живота и здравето им, а само да ги възпрат от по нататъшна агресия и да заявят решимостта на полицейския служител да изпълни служебните си задължения.“

Установява се още от събраните доказателства, че в ОСЛО на ОП В. е била на производство ДП №188/2023г., образувано за това, че на 29.10.2023г. в [населено място], [община] евентуалния извършител А. Д. М. се е закарал с убийство на П. Р. П., като деянието е извършено от лице от състава на МВР – престъпление по чл.144, ал.3 вр. с ал.1, вр. с чл.142, ал.2, т.6 от НК. Наказателното производство е било под ръководството на РП В. – пр. пр. № 15439/2023г., като е приключено на 05.11.2024г. и е изпратено на РП - В. с мнение за прекратяване. Било е прекратено с постановление на РП - В. от 20.12.2024г. с правно основание чл.243, ал.1, т.1 вр. с чл.24, ал.1, т.1 от НПК.

Ищецът претендира неимуществени вреди от незаконосъобразната заповед за уволнение, като изтъква, че е започнал за първи път работа в структурите на МВР на 07.08.2003г., като до момента на уволнението си е награждаван 11 пъти. Твърди, че в резултат от отменената като незаконосъобразна Заповед № 8121к- 1614/14.02.2024г. е преживял интензивни отрицателни емоции и притеснение, потиснатост и нервно напрежение, ежедневно безсъние, чувство на неизвестност за бъдещето, страх от това да не се върне на дългогодишната си работа и негативни мисли за това, в което би могъл да бъде несправедливо обвинен отново. Освен това той се затворил, като се е чувствал дълбоко обиден и засегнат, усещал несправедливостта на наказанието.

Във връзка с доказване на твърдените вреди по делото е прието заключението на вещо лице - психолог, което за целите на експертизата на 22.05.2026г. е провело психологическо обследване на А. Д. М.. Констатирано е, че А. Д. М., на 47 год. е ориентиран за време и място. Отговаря адекватно на зададените въпроси. Долавя се дискретно емоционално напрежение в началото на изследването, което постепенно отзвучава. Не се споделят директни и не се регистрират косвени данни за перцептивни нарушения. Мисловният процес е правилен в хода и структурата си, в съдържанието не се установяват психотични прояви. Когнитивните функции нямат клинични отклонения. Интелект - във възрастовата норма, отговарящ на образование, социален и житейски

опит. Споделя, че има повишено артериално налягане с давност от 17 години и подагра от около 10 години. В проведеното психодинамично интервю с ищеца на 22.05.2026г., той разказва за причините за уволнението и как го е преживял. В отговор на поставения въпрос „Как негативните изживявания, преживени от 15.01.2025 г. до момента на експертизата са се отразили на психическото състояние на ищеца А. Д. М., доколко и дали са отшумели или засилили към настоящия момент?“ вещото лице разяснява:

Психичното разстройство е състояние, което предизвиква съществени страдания и непълноценност на функционирането на личността. Преживяванията на Осв. през визирания период са от спектъра на изразено тревожните оплаквания, свързани с воденото срещу него производство. Спомените се запазват, тъй като са емоционално наситени. Не се регистрират симптоми (налудности и халюцинации), които променят качествено съзнанието на Осв. В случая се касае за психически стрес при личността, който действа на различни нива - физиологично, психологически и социално. Стресът представлява състояние на активно нервно напрежение, предизвикано от отрицателно физическо или емоционално въздействие. Стресът възпрепятства добрия сън, отслабва имунитета. Продължителният негативен стрес прави организмът податлив на заболявания.

Вещото лице заключава, че периодът на воденото срещу А. Д. М. производство, е бил период изпълнен със силно негативна емоционална натовареност и преживяване. Засегнат е неговият образ в професионалната общност, семейството и приятелското обкръжение. Ищецът го преживява като публично поругаване на неговата личност, zlepоставящи неговата чест, професионализъм и достойнство, за което той е непримирим. Чувствал се безпомощен, унизен. На вегетативно ниво се е изразило в неспокоен сън, нарушение на съня, повишено артериално налягане, на емоционално ниво - тревожни мисли, безпокойство, на когнитивно ниво - трудна концентрация, мисловно фиксиране, на поведенческо ниво - избягване и нежелание да се среща хора, затваряне в себе си, раздразнителност.

За целите на експертизата, при ищеца А. М. е приложена самооценъчна депресивна скала на Ц. и самооценъчна скала за тревожност на (Спилбъргър) - оценяване равнището на личностна и ситуативна тревожност. От приложената самооценъчната скала за депресия на У. Ц. - не се регистрира депресивна симптоматика, измерените стойности от 26 т. са в граница на нормата (25-49 т. нормално състояние). При изследваното лице Ал. М. персистират прояви, налице са симптоми (белези, черти) за преживян психо-емоционален стрес. Макар и възстановен на служба, А. М. все още психологически не е преработил своята травма - отстраняването му от длъжност, той казва: „Юридически наказанието ми е заличено, но въпреки всичко усещам се не на място“.

В съдебно заседание е разпитана В. В. С. 43 г., живее с ищеца съвместно от 2012г., имат общо дете. Разказва, че А. бил човек, за когото службата била изключително важна, бил изключително отговорен. Държал на честността, на законите и не толерирал престъпността, бил контактна личност, ползвал се с авторитет. След уволнението му много неща се променили. Здравословното му състояние се влошило, получавал непрекъснато хипертонични кризи, кризи на подагра, паник атаки. Станал изнервен, затворен, не искал да излиза, като че ли го е срам от нещо, което не е извършил. Колегите му се страхували да говорят с него, даже и да го поздравят. Не можел да си намери работа в града, защото всичко се разчува. Всеки знаел, че той е дисциплинарно отстранен от системата, никой не искал да го вземе на работа и той се принудил да търси работа във В.. Обострила се подагратата му, пристъпите станали всяка седмица. Започнал да има проблеми с

кръвното.

Свидетелят И. Д. Е. – семеен приятел разказва, че след уволнението А. не се чувствал добре, избягвал да се срещат, бил притеснен как ще продължи напред. Но вече си е стария А., както бил преди.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Така предявеният иск за вреди е ДОПУСТИМ. Налице е надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Столична дирекция на вътрешните работи е юридическо лице по силата на чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни актове, действия и/или бездействия.

За да бъде основателно ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатира кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателствени материали по делото, са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Безспорно се установява наличие на отменен административен акт-заповед за уволнение, както и претърпени в резултат от издаването му неимуществени вреди за ищеца - както от разпитите на свидетелите, така и от заключението на назначената съдебно – психологическа е експертиза. Доказа се, че незаконосъобразното уволнение за нарушаване на Етичния

кодекс на МВР е нанесло дълбоко морално страдание върху ищеца, тъй като с акта на уволнението административният орган не само е прекратил служебното му правоотношение, а и символично е дал отрицателна оценка върху досегашния професионален път на инспектор М., като съдът е установил, че в дисциплинарното производство М. всъщност е бил наказан заради това, че е изпълнил служебния си дълг. Вместо подкрепа от институцията, която представлява, инспектор М. е срещнал формализъм и репресия. Действията му, насочени към респектиране на криминално проявени лица и възстановяване на държавния авторитет са били тълкувани погрешно от дисциплинарно-разследващия орган като нарушение на етичните правила и норми за поведение на служителите в МВР. Според настоящата съдебна инстанция, този парадокс е създал у него интензивни отрицателни емоции, изразяващи се в потиснатост, обърканост за това кое е правилно и кое е неправилно, вина и обида, че не отговаря на изискванията на началниците си. Да бъдеш уволнен и опозорен заради това, че си защитил правния ред и обществото от нарушители пред избирателна секция по време на провеждането на избори е обстоятелство, което може да генерира изключително по интензитет чувство за несправедливост във всеки служител на МВР, както то поражда такова и във всеки обикновен гражданин.

От събраните по делото доказателства (свидетелски показания, амбулаторни листа за проведени медицински прегледи (лист 62 и сл.) и заключението на съдебно-психологическата експертиза) по безспорен начин се установява реалното настъпване на тежки неимуществени вреди, изразяващи се в перманентен емоционален срив, соматични (физически) проявления на стреса, високо кръвно и пристъпи на подагра, безсъние, което води до хронично изтощение на организма и психиката, социална изолация и депресивни състояния, страх за бъдещето и професионална дезориентация, като на М. се е наложило да си търси и да приеме по-ниско квалифицирана и по-малко престижна работа – шофьор на бус и в друг град - В..

Причинена е вреда, която подлежи на обезщетяване, като съгласно практиката на Върховния касационен съд в Решение № 81/27.01.2006г. по гр.д. № 23/2005г., Решение № 129/25.07.2005г. по гр.д. № 2439/2003г. непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите. В настоящия казус, вредите, които се претендират са пряка и

непосредствена последица от издадената заповед за уволнение.

Предвид обстоятелството, че в ЗОДОВ липсва разпоредба за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, според който обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Обезщетението предвидено в нормата на чл. 52 ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора, понесени от ощетения вследствие на увреждането. Задължителни указания в тази посока се съдържат в т. II на ППВС № 4/1968 г.

Основателно се явява направеното от ответната страна възражение за прекомерност на претендираното обезщетение, тъй като се установява, че високо артериално налягане ищецът има с давност от 17 години, а подагра от около 10 години, освен това пред психолога е разказал (лист 100), че първоначално след инцидента сам е подал заявлението си за напускане, което означава, че част от негативните емоции, които е преживял са били причинени от самия инцидент, а не от последвалата го заповед за уволнение, като в случай, че такава заповед не е била издадена, ищецът така или иначе е демонстрирал воля да напусне съответната структура на МВР. Част от претърпените емоционални болки и страдания неминуемо са свързани и с воденото срещу него досъдебно производство №188/2023г. по описа на ОСЛО на ОП В., което впоследствие е било прекратено. Настоящият състав намира, че обезщетението, което следва да се присъди на ищеца за претърпени неимуществени вреди вследствие издадената незаконосъобразна заповед ще бъде справедливо в размера на сумата 10 000 евро, като се дължи присъждане и на законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба 25.11.2025г. до датата на окончателното плащане.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, настоящият състав следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да се присъдят съразмерно на уважената част от иска направените по делото разноски за вещо лице, адвокат и държавна такса изчислени на 780 /седемстотин и осемдесет евро/, а на ответника съразмерно с отхвърлената част от иска сумата от 60 /шестдесет евро/ - юрисконсултско възнаграждение на основание чл.37 от ЗПП, вр. с чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, или да се осъди ответника да заплати на ищеца 720 евро разноски по компенсация.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I отделение, 11 състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на А. Д. М. ЕГН [ЕГН] сума в размер на **10 000 /десет хиляди/ евро** – обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода от 15.02.2024г. до датата на завеждане на исковата молба, изразяващи се в интензивни отрицателни емоции и притеснение, потиснатост, нервно напрежение, безсъние, чувство на неизвестност за бъдещето, обида и несправедливост, в резултат на отменена незаконосъобразна Заповед №8121к-1614/14.02.2024г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, издадена от Министъра на вътрешните работи, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба 25.11.2025г. до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над присъдения до претендирания размер от 15 338,76 евро (30 000 лева).

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на А. Д. М. ЕГН [ЕГН] сумата от 720 / седемстотин и двадесет/ евро разноски по делото (по компенсация).

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: